

2. Česko – Německý skirogaining - aneb o tom jak se vyjížd'ka změnila v závod

Příprava na závod byla obvyklá. Ve čtvrtek meteoprognoza + dotírání na Tojnárka, jak vypadá situace – je to prý spíše na klasičky - kameňačky. Přesto v pátek připravuji lyže na klasiku i na bruslení. Příjezd na Klíny půl hodiny za předpokladem – v 8:45hod – 15 min před ukončením prezentace. Takže vše spíše v poklusu. Na Klínech fičí tak, že mě ani nenapadne se jít podívat do stop, jak vypadají a kolik připadlo (zkušeností snad nebude nikdy dost). Bereme klasičky a zkušený Horovi ostatně taky. Z prezentace zpět na parkoviště, mažeme jednu vrstvu modrý extra, bereme lyže a valíme zpátky v době, kdy mapy už se čtvrt hodiny rozdávají. Trasu plánujeme na úchytku, ve frontě na Aleny záchod. Na start si stoupáme vedle Magdy – protože nikdo více vepředu nemůže být.

Odstartováno. Rozjedeme se – klouže to. Za první zatáčkou jsme ve třetině, po třista metrech v polovině a na začátku parkoviště úplně vzadu. Ambici na čelní pozice v duchu transformuji na vyjížd'ku do partií, kde to ještě neznáme a vůbec mně to nevdá. Přimazáváme Rode – multigrade 0,- 2 °C. Mně to stoupá dobře, Aleně to stále trochu smeká. Dojíždějí nás Němečkovi. S Honzou v družném hovoru probíráme J 50 a sbíráme K31 a K35. Směřujeme podle plánu na K94. Ája trochu zaostává a tak nám Němečkovi poodjíždí. V protisměru se ze známých již od kontroly vrací Pavlík Procházka a za chvíli po něm Horovi.

Na kontrole mě Ája oznamuje, že se nebudeme honit, když jsme na „poznávačce“. Proto volíme přímější postup dolů do Nové Vsi. Už to tady před námi taky někdo krosil dolů po mezích. V Deutschneudorf sundáváme lyže a po nohách vycházíme nad kostel a bokem po pláních na K36. Podle soupeřů, kteří byli na předešlé kontrole minimálně pět minut před námi zjišťujeme, že to byl rychlejší postup, než to objíždět zpět přes Mníšek.

Ája se začíná rozjíždět a po K92 držíme kontakt se skupinou Němců, která to na K33 krosí napřímo, kdežto my to objíždíme s jedním ženským párem po stopách. Za K33 před stoupaním mažeme a občerstvujeme. Závod je v půlce.

Za K65 díky nechuti vyndávat buzolu a pořádně křižovatku zmapovat, vyrábíme tak desetiminutovou chybu a otáčíme to až na kótě 834 m.

Na K34 zjišťujeme, že do časového limitu šesti hodin zbývá 80 minut. Rád bych objel svůj původní plán 64-62-61-91, i když je jasné, že přijdeme pozdě.

Sjedeme ještě na K64, kterou razíme před Tvrdky. Áje se nechce spouštět na 91 (ženy mají lepší intuici). Mě už to taky pustilo. Tak fajn – alespoň zkusíme bez dalších bodů stihnout cíl. Beru Áju na gumu a fičíme k cíli. Když se blížíme k Tondovi Procházkovi, ukazatel hlásí Klíny 14 km. Na rozbočce jede Tonda po magistrále doprava. Chci jet nahoru přes K34, ale letmo kouknu do mapy, po magistrále je to sice delší - aha ušetříme si kopec. Jenže neušetřili, neboť jsem si nevšimnul údolíčka o čtyřech neznatelných vrstevnicích. Druhý den jsem si to projel znovu a přes vrch to bylo minimálně o dvanáct minut kratší.

Nevzdáváme to. Přestože Ája jede skvěle, razíme cíl 29 minut po limitu. Tipuji, že nebudeme po limitu jediní. Horovi přijeli -23, Klapkovi dokonce -35.

Bylo to spíš na bruslení než na klasiku. Foukalo méně než jsme čekali, občas vysvitlo i sluníčko. Máme zas o zkušenost navíc – přijet dřív, podívat se na tratě, přečíst propozice a pamatovat si, jestli jsou za minutu trestné body dva a nebo dvacet. To vše se hodí.

Závod se nám líbil – organizátorům díky.

V přílohách jsou přiloženy mapy (modré tečky-náš postup). Bez toho by to podle Aničky nikdo nečetl.

Zapsal :Jan Marek